

Počinje Sveto Trodnevlje. Služba riječi je ozbiljna i poučna, a tumači povijest spasenja. Govori o vremenu ustanovljenja Euharistije, a osjeća se strah i tjeskoba zbog Isusovog uhićenja i smrti na križu.

Izješće iz Knjige Izlaska opisuje prvu Pashu, prvu vazmenu večeru. Izabrani narod okupljen je pred put u slobodu, put iz ropstva. Sve se odvija po točnim uputama koje Gospodin daje Mojsiju i Aronu. Krvlju žrtvovanog janjeta moraju se označiti dovratnici i nadvratnici kuća u kojima se blaguje Pasha. Božja kazna mimoići će označene kuće. Blaguje se meso žrtvovane životinje sa beskvasnim kruhom i gorkim zeljem, opasanih bokova, s obućom na nogama i sa štapom u ruci. Jede se žurno. Pasha je oslobodilački i spasiteljski čin-prijelaz iz ropstva, grijeha i smrti u slobodu i život.

Pavao podsjeća na spomen-čin Kristovog saveza kroz Njegovu muku na križu. To je novozavjetni prikaz iste večere. To je nova Pasha, koja će se slaviti, ne samo jednom u godini, nego svaki dan

dok "On ne dođe."

Došao je čas prelaska s ovoga svijeta k Ocu. Isus svjestan skore smrti želi nam, po zadnji put, zorno pokazati kako se ponašati prema bližnjima, a na taj način i prema Bogu. Prati noge kod Židova onog vremena, čin je potpunog služenja, nedostojnog Isusova položaja. Tako taj čin dodatno dobiva na snazi, jer

noge pere Učitelj, Gospodin. Isus na simboličan način čisti, pere svoje učenike od grijeha i priprema ih za euharistiju, za Svetu pričest.

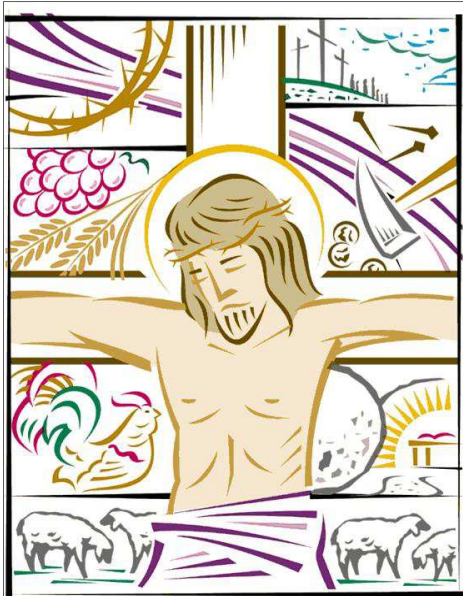
Isus, svjestan skorog odlaska, okuplja svoje učenike na zadnju Pashu, na posljednju večeru. Nastoji objasniti svojim učenicima vrijeme koje dolazi i pripremiti ih. Odlazi, svjestan da učenici to nisu dokraja shvatili, ali ne ostaju napušteni i ostavljeni. Po prvi puta slavi se Sveta misa, a utemeljeni su sakramenti svećeničkog reda, zareduju se prvi svećenici i Svete pričesti, Euharistije.

Kroz sakramentalno otajstvo kruha i vina Krist zauvijek ostaje s njima i s nama. Plodovi zemlje i rada ruku čovječjih postaju i vječno ostaju kruhom života i pićem duhovnim.

Križ - to je riječ koja me danas najviše voli.

Veliki Petak

Kršćanstvo nije malodušno, ne slavi patnju radi patnje, protivi se pasivnom ponašanju. Opisom muka pravednog sluga prorok Izaija najavljuje Kristovu muku i smrt. Najavljuje ulogu Krista Patnika kojeg njegov narod odbacuje, ali Ga Bog proslavlja po uskrsnuću. Trpljenje postaje izvor spasenja, za pojedinca koji prihvaća Božju volju i tako nalazi mir i za cijelo čovječanstvo-"poput ovaca smo lutali, mnoštvo će biti opravdano Njegovim patnjama."

Isusovom mukom počinje suđenje knezu ovoga svijeta. Ljudi se počinju dijeliti po tome kakav se stav zauzima u odnosu na Krista. Smrt na križu naj-sramotnija je kazna kojom su kažnjavani politički buntovnici i odbjegli robovi, a rimski građani bili su izuzeti od

takvog kažnjavanja. I na taj način htjelo se obezvrijediti, osramotiti i onemogućiti Kristovo poslanje. Prihvatiti "ludost križa" nije bilo poželjno ni u ono vrijeme, a sve više ni danas. Crkva danas ne slavi Svetu misu, a obredi Velikog petka sumorni su i tužni. Ostajemo bez riječi pred otvorenim Kristovim grobom ponovno razmišljajući o nepravdi koju trpi pravednik. Nažalost, naš narod ima gorko iskustvo poraća Drugog svjetskog i nedavnog Domovinskog rata. Nismo li i mi svečano dočekali svoje izbavitelje (i to baš na Cvjetnicu) da bi ih se vrlo brzo odrekli i dopustili da im sude neki novi farizeji i Pilati. Neće im, naravno, naći krivnje, ali će opet biti puštene razne barabe. Neshvatljivo da su ga Njegovi dali razapeti, a da mi ostali to kroz povijest prihvaćamo i ponavljamo. Ali i svaki od nas, koji je izabrao biti Kristov, biti svoj, mora nositi križ. To je križ neshvaćanja, izrugivanja, progona, ali i križ dostojanstvenog, ponosnog, ispunjenog života i smjerokaz prema konačnom cilju. Zahvaljujemo našim precima i molimo dobrog Boga Duha mudrosti, požrtvornosti i snage, da sve što smo baštinili, suvislo i zauzeto živimo i tako primjerom prenese-mo našoj mladeži.

Težak je i tužan Veliki petak i često nam se čini da Bog šuti. Činilo se da šuti i na "onaj" Veliki petak, ali tog tužnog petka spašen je svijet, jer u nedjelju je grob bio prazan.

Nikad nemoj zatvoriti za sobom potpuno vrata. Ostavi ih uvijek bar malo odškrinuta.

VELIKA SUBOTA – USKRSNO BDIJENJE

Nakon Velikog petka nastala je šutnja. Zemlja se je prestrašila i zašutjela, jer Stvoritelj svemira spava. Ovo je i noć u kojoj je izračen pravorijek odnosa Boga i čovjeka. Bog toliko voli čovjeka i svijet, da je žrtvovao svoga Sina. Povezalo se nebesko sa zemaljskim, povezalo se Božje i ljudsko. Ropstvo je konačno i trajno pobijedeno. Otvoren nam je put prema konačnom spasenju, otvoren je put u vječnost, a nositi križ nije besmisao i tragedija. Vazmeno bdijenje je okupljanje oko vatre, uskrсне svijeće, novog svjetla koje pobjeđuje tamu-"ovo je noć koja svjetlošću križa rasprši tmine grijeha." Služba riječi je obilata i svečana. Od početka svijeta, od stvaranja, vodi

nas kroz povijest spasenja. Abrahama žrtva pralik je Kristove žrtve. Prijelaz preko Crvenog mora slika je novog rađanja iz krštenja, iz vode i Duha Svetoga. Mudrost se na zemlji pojavila, među ljudima udomila. Naglašava Riječ koja je Tijelom postala i ostala među nama. "Novo srce i nov duh" najava je novog i konačnog saveza, novog stvaranja.

"Isus Nazarećanin, Raspeti, Uskrсну!" Riječi mladiću u bijeloj haljini jezgrovit, kratko i jasno opisuju čitavo djelo spasenja, kao spomen, kao stvarnost i kao iščekivanje. Nismo sami, nismo ostavljeni. Krist živi s nama. To naviješta i svjedoči ova sveta noć.

Sretan Vam i blagoslovljen Uskrs!

